

Anna

Het was ook die keer weer spannend. Je wist vooraf nooit waar je terecht kwam. Mijn rode Polo parkeerde ik noodgedwongen om de hoek, bij een parkje, en zo snel mogelijk liep ik terug naar de Beukenstraat nummer 4. Lichtelijk balend, want natte sneeuw was niet bevorderlijk voor mijn stijl geföhnde blonde haar dat eigenlijk springen wilde.

Pal voor de deur stond het grijze koekblik van de verloskundige. Ik belde aan en de deur zwaaide op hetzelfde moment al open. Een jonge man met een gespannen gezicht. De aanstaande vader, geen twijfel mogelijk. Hij had op de uitkijk gestaan en ik was natuurlijk direct te herkennen aan die witte broek die onder mijn jas uitstak.

Ik stelde me voor.

“Jenieke, Jenieke Klaver. Hallo. Spannend? Ja, ik zie het. Hoe ver is ze?”

“Hai, Peter. Het gaat snel, geloof ik”

Hij pakte mijn jas aan en ging me voor naar boven. Keek nog een keer om om te zien of ik wel volgde. Mijn tas liet ik achter onder de kapstok en op de trap keek ik snel rond.

De eerste indruk was goed. Een tweeondereenkapper, modern interieur, veel kleurtjes; het zag er verzorgd en schoon uit. Daar hou ik van. Dat kwam ik wel eens anders tegen.

“Hai Jeniek!” begroette de verloskundige me. “Mooi op tijd! Het zet al aardig door.”

Tussen twee weeën door gaf ik de kraamvrouw een hand en besprak kort het één en ander met Joke. We hadden samen al meer bevallingen gedaan, hebben in het heetst van de strijd aan een half woord genoeg.

Ik piepte nog even weg, op onderzoek door het huis, pakte in de loop mijn tas vanonder de kapstok en liep de kamer in. Mijn papierwinkel legde ik op de eettafel, dat kwam later wel. Verder naar de keuken. Er was koffie gezet en er stonden een paar pakken beschuit klaar en twee pakjes met muisjes, roze. Het geslacht van de baby was duidelijk geen verrassing meer.

“Kun je het vinden, denk je?” Peter was me achterna gekomen. Attent.

“Ja hoor, ik red me wel. Ik heb al zoveel keukens gezien...!” zei ik lachend, “Ga maar gauw naar je vrouw!”

Dankbaar lachend verdween hij weer. Lekker ding, zou ik ook wel op kunnen vallen, dacht ik terwijl ik de waterkoker vol liet lopen. Terwijl die het water aan de kook bracht, liep ik de trap op naar de babykamer, op zoek naar de kruik die gevuld moest worden om het reiswiegje in de ouderslaapkamer mee voor te verwarmen. Ook de babykamer was klaar voor een meisje, zag ik, en met zorg ingericht. Daar kon ik echt vrolijk van worden.

“Jeniek, kom je zo hier?”

“Twee minuten!” en ik stoof naar beneden om de kruik te vullen.

Niet veel later kon Joke een prachtig meisje op de buik van een geëmotioneerde moeder leggen. Samen verzorgden we moeder en kind. Ik voelde me tevreden en voldaan. Dit meisje kwam in een warm nest. Er was naar haar toegeleefd, met ongeduld naar haar uitgekeken.

Ik keek naar de moeder en hoe ze samen met haar man de familie inlichtte, hun hoofden dicht bij elkaar, samen luisterend aan het telefoontoestel en om beurten lacherig pratend.

Het geluk spatte er af. Dat stak wel even. Maar ik verheugde me op de komende dagen, dit had alles in zich om een leuke kraam te worden.

Het was al donker op het moment dat ik de deur achter me dichttrok. Ik had de jonge ouders zo goed mogelijk voorbereid op hun eerste nacht alleen met hun kindje. De wederzijdse grootouders waren, vlak voor mijn dienst er op zat, al even langs geweest, voor een eerste kennismaking met hun kleindochter. Dat was prima, die kon ik mooi nog van koffie voorzien met de onvermijdelijke beschuit met roze muisjes. De sfeer was uitgelaten en emotioneel. Het kleine meisje deed het geweldig; dronk gelijk goed en moeder had melk genoeg. Prachtig dat alles zo goed ging. Dan kon ik het zelf ook loslaten tot de volgende morgen. Na zo'n eerste lange dienst verlangde ik naar mijn bank, de afstandsbediening van de tv, een thermosfles met thee binnen handbereik en Joep, mijn zwarte kater, op schoot.

Het was opgeklaard, wel koud, maar geen natte troep meer. Ik liep snel de hoek om naar het parkje. De knipperlichten van mijn autootje knipperden me vriendelijk toe, vanuit het pikkedonker. De bosjes stonden als een donker scherm achter mijn Polo en ik was blij dat ik aan de straatkant in kon stappen, ik ben niet zo'n held in het nachtelijke uur. Al lopende diepte ik mijn mobieltje uit mijn zak, opende de portierdeur, gooide mijn tas op de achterbank en plaatste mijn telefoontje in de carkit. Gejaagd trok ik de deur dicht en zocht snel, voor het binnenlichtje zou doven, met mijn sleutel naar het contact.

Plotseling werd het rechterportier opengerukt.

Er liet zich een grote man naar binnen vallen op de stoel naast mij. Op hetzelfde moment keek ik in de loop van een pistool, revolver, weet ik veel, en hoorde ik: "Starten en rijden!" Hij herhaalde zijn bevel, ik reageerde kennelijk niet snel genoeg: "Starten verdomme!" Met het starten van de auto, startte ook radio 538.

Hij gromde.

Ik zocht op de tast naar de uitknop van de radio, schakelde niet goed in zijn achteruit, wat een knarsend geluid tot gevolg had. De man keek spiedend rond. "Trut!"

Het ene deel van mijn hersens gaven mij een paniekerige vluchtopdracht, het andere deel riep: rustig, rustig blijven! Mijn hart bonkte bijna via mijn keel naar buiten. Ik vocht voor de controle over mijn lijf. Schakelde zo snel mogelijk en reed de Beukenstraat in, langs nummer 4. Hoopte dat Peter voor het raam stond en hij zou zien dat er iets niet klopte. Maar de gordijnen waren dicht, dat had ik zelf gedaan.

De man naast me gaf steeds kort aan waar ik heen moest. Ondertussen stuiterden de gedachten door mijn hoofd. Wat moest hij van mij? Was hij een ontvluchte misdadiger, een inbreker, had hij net een kraak gezet? Zat de politie achter hem aan? Zo onopvallend mogelijk keek ik in mijn spiegel en luisterde gespannen. Niets te zien, niets te horen. Een ontsnapte TBSer op zoek naar een schuilplaats! Wilde hij met mij mee naar huis? Maar de man vroeg niet waar ik woonde, stuurde me een heel andere kant op, de wijk uit, richting... ik had nog geen idee.

Hij ging wat rechter op zijn stoel zitten en hield zijn schietding wat lager, op buikhoogte, maar nog steeds op mij gericht.

"Wat wil je van mij?"

Het kwam er pieperig uit. Ik wist niet wat beter was. Zelfverzekerd overkomen of juist heel onderdanig. Jezus, misschien was het wel een verkrachter!

Hij antwoordde niet.

We verlieten de stad, mijn stad, met mijn huis, mijn vrienden, mijn kat. Ik voelde hoe mijn handen verkrampten om het stuur, maar kon ze niet ontspannen. We reden op een provinciale tweebaansweg. Een weg die ik moest kennen, als kraamverzorgster kende ik iedere weg in mijn regio, maar een weg die me nu volslagen vreemd voorkwam.

“Hier stoppen!”

Ik zag een parkeerhaven en ik moest behoorlijk remmen om de auto daar nog in te sturen. Direct zag ik het sterk aflopende talud en de bosjes onderaan. Voor iemand zich had afgevraagd wat mijn Polo daar deed op dat parkeervak, was het vast al gebeurd. Zo’n kerel begon heus niet met een voorspel. Ik moest op hem inpraten. Tijd rekken en hopen. Hopen op een wonder.

“Hier die sleutels! Uitstappen en aan deze kant er weer in!”

Ik deed wat hij zei. Stapte uit. Verdoofd liep ik voor de auto langs naar de andere kant. Even speelde ik met de gedachte het op een lopen te zetten. Was het hier altijd zo stil op dit tijdstip? Hij was uitgestapt en hield het portier voor mij open en gooide het voor ik goed en wel zat weer dicht. Er ontsnapte me een piepende zucht. Nog niet dus. Nog niet. Mijn mobiel zat in de carkit, ik keek er even schichtig naar maar durfde hem niet te pakken en bovendien stond ie uit.

Hij rende voor de auto langs naar de bestuurderskant. Zijn blauwe spijkerbroek lichtte op in de koplampen en het zwarte pistool stak daar dreigend bij af.

De banden piepten toen we wegspotten. We hadden geen van beiden de riemen om. Ik hoopte dat hij te hard zou rijden. Langs deze weg stonden flitspalen, dat wist ik zeker. Het pistool hield hij in zijn linkerhand bij het stuur. Nu ik zelf niet hoefde te rijden kon ik goed opletten waar ik was en waar hij me naar toe bracht. En als ik het er levend van af zou brengen, moest ik vast een keer een signalement geven.

Spijkerbroek dus, donker jack met bontkraag. Van dat teddyspul. Blauwe ijsmuts waar donkerblond haar onder uit piepte. Geen kort haar. Maar dat zei niet veel. Haar kun je knippen, scheren, verven. Stevige neus. Gespierd postuur. Noordelijk accent. Daar had ik meer aan. Ergens had hij iets bekends. Was zijn gezicht op tv geweest, in een politiebericht? Ik kreeg het niet helder, keek weer naar buiten. We waren bijna bij de snelweg!

Wanneer zouden ze me gaan missen? Die avond niet meer. Joepie zou een tijdje lopen mauwen om zijn Gourmet, maar daarna door het kattenluik naar buiten gaan om zijn eigen eten te vangen. Als er iemand zou bellen, zouden ze het antwoordapparaat krijgen en denken dat ik bij een vriendin was of zo. De volgende ochtend pas, als ik niet verscheen in de Beukenstraat nummer 4, zou langzaam de verbazing stijgen en tergend langzaam de navraag en het zoeken beginnen.

Wat kon er in die tussentijd allemaal al niet gebeurd zijn!

“Mijn vriend gaat zich afvragen waar ik blijf.”

“Nee, want die heb je niet meer.” Hij grinnikte even vals. “Leuk geprobeerd.”

Het zweet brak me uit. Hij was niet toevallig in mijn auto terechtgekomen, hij wist van alles van me!

Ineens wist ik waar ik hem eerder had gezien! Bij het kantoor van Kraamzorg Oost. Hij stond geleund tegen een auto en keek naar mij. Ik had als kersverse vrijgezel verdomme nog naar hem gelachen!

“Wat wil je van mij? Je was bij het kantoor hè.”

Op datzelfde moment draaide hij de auto een grote parkeerplaats op, een verlaten carpoolplaats, en parkeerde in een van de laatste vakken. Weer zag ik bosjes, bosjes en

bosjes en ik drukte mijn nagels zo diep in de binnenkant van mijn handen dat het pijn deed. Maar de motor bleef lopen.

Hij trok een lap uit de zak van zijn jack, een sjaaltje of zo iets en zei: "Hierheen draaien." Zijn pistool legde hij op het dashboard, maar ver buiten mijn bereik. Het sjaaltje rolde hij wat op en bond het vervolgens voor mijn ogen.

Ik voelde hoe hij mijn stoel in de slaapstand zette en hij duwde me achterover.

"Laag blijven!"

Ik griezelde van zijn aanraking en onderdrukte de neiging zijn handen weg te slaan. Durfde me niet te verroeren. Hij schakelde, gaf weer gas en ik voelde de auto, na een paar korte bochten, op snelheid komen.

Ik probeerde na te denken, te bevatten wat ik zou kunnen verwachten. Maar ik kreeg geen vat op reële gedachten. Elke vezel van mijn lijf was alleen maar bezig met het registreren van indrukken.

Uit een lange bocht leidde ik af dat we de snelweg verlieten. We reden over wegen met slecht wegdek, sloegen regelmatig af, zowel links als rechts en ik had ondertussen ieder richtingsgevoel verloren. Smalle binnenwegen, want zo nu en dan moest de auto even de berm in om een tegenligger te laten passeren. Ook een stukje klinkerweg, waarschijnlijk door een dorp en daarna weer asfalt.

Plotseling dook de auto met de neus naar voren en kwam tot stilstand. De handrem werd aangetrokken. Ik hoorde mijn belager uitstappen en om de auto heen lopen. Het portier werd opengetrokken. Hij trok me aan mijn arm omhoog, maakte het sjaaltje los.

"Eindpunt!"

Mijn ogen moesten wennen aan het nachtdonker. De contouren van een huis doemden op. Geen groot huis. Een arbeidershuisje, zo iets. Snel keek ik verder om me heen. Achter de auto een hoge heg, ik hoorde ergens water klotsen. Alleen maar water hoorde ik en de wind, geen verkeer, geen andere geluiden. De greep om mijn arm werd steviger en hij leidde me ruw naar de voordeur. Rommelend in zijn broekzak vond hij een sleutel.

Zorgvuldig sloot hij de huisdeur achter mij, duwde me een openstaande deur door en knipte het licht aan. Een plafonnière verspreidde een kil wit licht.

De ruimte waar ik me bevond was een kleine huiskamer met een samengeraapt zootje meubilair. Een bank, een ouderwets dressoir, een leunstoel naast een huisjeskachel. Naast de stoel ettelijke lege bierblikjes. Een bakbeest van een tv in de hoek op de grond. Een kleine eettafel met twee rechte stoelen. Dikke velours gordijnen zouden geen licht doorlaten. Het stonk er muf, schimmelig. Het kleed op de vloer zat vol vlekken.

"Naar boven!"

Via een tegenoverliggende deur kwam ik in een halletje met een roodgeverfde betonnen vloer. Het peertje aan het plafond zorgde voor een spookachtige verlichting. De pislucht sloeg me op de keel. Hij gaf me een duw in de richting van een steile trap naar boven. Steunzoekend met mijn ene hand aan de ruwe muur en met de andere aan een houten trapleuning met rammelende ijzeren spijlen eronder, liep ik met knikkende knieën voor hem uit de trap op. Ik wist hem vlak achter me en verwachtte bij elke stap dat hij me grijpen zou, wild en onbeheerst. Op de overloop was het nagenoeg donker, er kierde een streepje licht langs het kozijn van de enige deur die ik kon ontdekken. Hardhandig duwde hij me in de richting van die deur, schoof er een grendel voor weg en gooide de deur open. Ik knipperde tegen het felle licht.

De kleine kamer werd bijna geheel gevuld door een ouderwets tweepersoons ledikant en op de rand van dat bed zat een jonge vrouw. Ze keek geschrokken naar mij en toen naar de man achter mij. Ik zag haar handen in een reflex beschermend naar haar buik gaan. Verbaasd keek ik om naar de man. Hij ontweek mijn blik.

“Je gaat haar helpen. Geen geintjes, je kunt nergens heen.”

Hij legde zijn hand op de revolver die hij achter zijn broekriem had gestoken.

Ik deed een paar stappen in de richting van de vrouw en stak aarzelend mijn hand uit.

“Ik ben Jenieke.”

“Doe geen moeite,” klonk het achter mij, “ze spreekt geen woord Nederlands.”

De deur viel in het slot. De grendel schoof knarsend voor de deur.

De kamer begon te draaien. Met mijn handen voor mijn mond en met gesloten ogen dwong ik mezelf diep in en uit te ademen. Toen ik weer keek was de vrouw op het bed gekropen en leunde met haar rug tegen het hoofdeinde. Ze trok haar benen op en sloeg haar armen er om heen. Afwachtend volgde ze me met haar donkere ogen.

Met twee stappen was ik bij het raam, schoof de dikke gordijnen een stukje open en tuurde naar buiten. Recht vooruit zag ik een vage schittering achter een donker vlak. Daar moest dat water zijn dat ik net buiten hoorde. Beneden, achter de heg, liep een weg. Meer zag ik niet bij het zwakke licht van de maan en ik sloot het gordijn. Geen idee waar ik was. De vrouw zat nog steeds naar me te kijken. Ik glimlachte geruststellend naar haar. Ze was mager, ondanks haar dikke buik. Weinig reserves zo vlak voor een bevalling. Haar donkere haar sliertte om haar gezicht en schreeuwde om een wasbeurt. Ik stak één vinger op en maakte met beide armen een wiegend gebaar.

“Eerste kindje?” zei ik er onnodig bij.

Ik herhaalde mijn gebaar en ze knikte, bijna onmerkbaar.

Ik wees op mijn witte bedrijfskleding en stapte naar het bed, stak mijn handen met gespreide vingers naar voren in de richting van haar buik. Ik wilde voelen. Voelen hoe de baby lag, of het kind al ingedaald was.

Maar ze schudde haar hoofd.

Ik ritste mijn jas los en ging tegenover haar zitten, met mijn rug tegen het hoge voeteneinde. Met de rug van mijn hand veegde ik de tranen weg die maar bleven lopen. Ik moest een vrouw gaan bijstaan bij het baren van haar kind. Waarom hier en waarom zonder reguliere hulp was mij vooralsnog een raadsel, maar het zag er naar uit dat ik nog niet direct behoefde te vrezen voor mijn leven.

De schrik was verdwenen uit de ogen van de aanstaande moeder. Ik glimlachte nog maar eens, door mijn tranen heen.

“Do you speak English? Spreken Sie Deutsch?”

Ze reageerde niet, maar keek me strak aan met een uitdruktingsloos gezicht.

Door het raam drong het geluid van een startende auto binnen. Snel sprong ik van het bed en rukte het gordijn open. Mijn Polootje draaide achteruit de weg op en spoot weg. Ik keek de achterlichten na. Het moest een ellenlange rechte weg zijn zonder bomen.

Snel probeerde ik het raam te openen, maar het lukte niet. Ik beukte met mijn vuisten tegen het hout, maar het gaf geen krimp. Het glas in slaan en beddengoed aan elkaar knopen! Ik keek rond, waar moest dat dan aan vast. Aan het bed! Zou dat houden? Ik keek weer door het raam naar beneden. Een meter of vier, te hoog om te springen. Met een gebroken been zou ik niet ver komen. Ik keek om naar de vrouw en zag meteen dat zij datzelfde misschien al honderdmaal had overwogen. Ik zag haar handen op haar buik. Verslagen sloot ik het gordijn.

In de hoek onder het schuine dak stond een emmer die een scherpe lucht verspreidde. Ik wees ernaar en hurkte even. Ze knikte. Ze draaide haar hoofd om toen ik mijn broek losknoopte, boven de emmer zakte en mijn plas liet lopen. Papier zag ik niet. Wel een grote kartonnen doos, die ik op de emmer zetten wilde om de stank te dempen, maar de vrouw schudde heftig nee en ik hief bezwerend mijn handen. Wetend dat de man met zijn pistool het huis had verlaten, voelde ik mij rustiger worden. Vakmatig keek ik de kamer rond, de kraamkamer toe. Het bed stond vrij in de ruimte; ik zou er goed omheen kunnen lopen, maar moest wel uitkijken voor een balk die het schuine dak aan de raamkant ondersteunde. In de hoek stond een kachel. Het was inderdaad niet steenkoud realiseerde ik me. Ik liep er naar toe. Een butagaskachel, die ook nog hoger kon als dat moest. Pistolenpaultje moest ik zover zien te krijgen dat hij voor een reservegasfles zou zorgen. Een kachel en een kartonnen doos, welkom baby! Ik wees op de lege kant van het bed en vervolgens op mezelf. We waren voorlopig met z'n tweeën, de vrouw en ik. We konden het beste maar proberen te slapen. Ze knikte en strekte zich aarzelend uit op de andere helft. Ik liep naar het lichtknopje, rammelde, tegen beter weten in, eerst nog aan de deur. Ik doofde het licht en op de tast vond ik het bed. Mijn jas hing ik over het voeteneinde. Voorzichtig schoof ik in bed, trok het mufte beddengoed over me heen, zorgde ervoor de vrouw niet te raken. Lang lag ik nog wakker en heel gek, ik dacht niet eens aan mezelf, maar aan die jonge vrouw naast me, die onder deze omstandigheden een kind op de wereld moest gaan zetten. Uiteindelijk viel ik toch in een onrustige slaap.

Ik schrok wakker van het geluid van een auto. In de kamer was het nog donker. Zacht schoof ik het bed uit en keek tussen de gordijnen door. In de verte gloorde ochtendlicht, van de omgeving was nog niet veel te zien. Beneden stond mijn Polo en ik zag de man. De achterklep was geopend en het binnenlicht van de auto verspreidde een bedrieglijk vriendelijk licht. Hij pakte een paar plastic tasjes en gooide de klep veel te hard dicht. Beneden draaide de sleutel in het slot en niet veel later kraakte de trap dreigend onder zijn gewicht. Mijn hartslag liep met elke stap verder op. Ik stond nog steeds bij het raam toen de grendel werd weggeschoven en het licht aanging. De vrouw schrok wakker en keek verwilderd om zich heen.

“Nog niks?” vroeg de man.

“Nee, gelukkig niet. Hoe had je dat gedacht dan?! Hoe moet ze hier in deze beestenbende in godsnaam een kind krijgen!”

Zijn gezicht vertrok. Hij deed een snelle stap in mijn richting en hief zijn hand. Ik deinsde terug en de hand bevroor ergens in de buurt van mijn gezicht. Met één vinger streek hij treiterend langs mijn wang.

“Beestenbende hè. Doe daar maar wat aan!”

Hij grinnikte. Hij miste een tand, zag ik.

“Oké. Zorg maar voor waspoeder en wat schoonmaakspullen. En een flinke fles chloor. Beneden rook ik een wc. Die moet ook schoon. Zij moet zich daar straks zittend kunnen wassen na de bevalling. Zodat ze geen infecties oploopt, snap je.”

Hij kneep zijn ogen samen, ik was me bewust van zijn kracht en macht, maar dit keer bleef ik staan. Hij draaide zich om en liep weg.

De grendel werd er niet opgeschoven en ik hoorde hem de trap afgaan.

De knop van de butagaskachel wilde eerst niet meewerken, maar met wat kracht lukte het toch hem wat verder open te draaien. De vrouw glimlachte. Misschien was het haar eerder niet gelukt. De wetenschap dat de deur niet afgesloten was deed mijn hart sneller kloppen. Als in een compilatie van filmbeelden flitsten de mogelijkheden voorbij, maar ik stuitte steeds op dat pistool. Trillend kroop ik weer in bed.

Het werd langzaam lichter en warmer in de kamer.

Ineens voelde ik haar hand, zachtjes op mijn arm. Ik keek opzij. Ze lachte vaag. Ik lachte terug en ging zitten. Ik strekte mijn handen uit naar haar buik. Ditmaal knikte ze.

Voorzichtig probeerde ik haar kleding op te stropen. Twee truien, een T-shirt en een gebreid hemd, daaronder vond ik haar warme buik. Zorgvuldig betastte ik, terwijl ze me strak aankeek en zelf haar kleding omhooghield. Ik vond het hoofdje, onderaan en een zucht van opluchting ontsnapte me. Ze keek vragend. Ik pakte mijn eigen hoofd even vast en wees naar de plek waar ik het hoofdje van haar kindje kon voelen.

Toen ik weer opkeek zag ik dat haar ogen volstonden met tranen.

“Oké!” zei ik zo opgewekt mogelijk. “Baby is oké!”

Ze trok haar kleding naar beneden en draaide zich van mij af op haar zij.

De losse trapspijlen rammelden. De deur zwaaide open. Direct liep hij door naar het bed en gooide er een plastic zak op.

“Ontbijt.”

“Hé luister. Kunnen we niet wat afspreken? Mogen we naar beneden? Zij moet bewegen, alleen maar zitten is niet goed. We moeten dingen klaarmaken voor de baby. Het duurt niet lang meer, ik heb net gevoeld. Ik wil het beddengoed wassen...”

“Ik moet weg.”

De deur sloeg dicht en ditmaal ging de grendel er wel op.

Ik liep naar het raam, wreef met mijn mouw een kijkgat in de beslagen ruit en keek naar buiten.

Het zwarte vlak bleek een dijk te zijn, daarachter water tot de horizon.

Boven het water kwam de zon rood op. Rechts zag ik een sluis of gemaaltje. Links de weg en niets dan die kale weg. Geen enkel bosje waar ik me zou kunnen verstoppen als het me zou lukken weg te komen.

Door een mist van tranen keek ik naar mijn Polootje dat nu een andere baas diende en op diens commando de eindeloze weg opdraaide.

We verdeelden het brood en ik dwong haar meer melk te drinken dan ik, wijzend op haar buik. Met mijn hand op mijn borst zei ik een paar maal: Jenieke, ik Jenieke, waarna ik op haar wees en haar vragend aankeek.

“Anna,” zei ze.

“From? From Russia? Polen?”

Ze keek me verontschuldigend aan en schudde haar hoofd.

“Anna... en verder?” zei ik terwijl ik mijn handen om elkaar liet draaien, een gebaartje uit Hints, maar ze haalde haar schouders op. Anna zonder achternaam, Anna zonder vaderland. Maar Anna met een hele geschiedenis, dat wist ik zeker.

Voorovergebogen legde ik voorzichtig mijn hand op haar buik. Het duurde niet lang voor ik de beweging voelde. Ik pakte haar hand en legde hem op de plek waar de voetjes voelbaar waren en stak mijn duim op. Ze trok haar hand weg en weer zag ik haar volgelopen ogen.

Aan haar polsen trok ik haar van het bed en moedigde haar aan om te marcheren op de plaats. Ze kreeg veel te weinig beweging in ons hok. Ondertussen veegde ik de kruimels

van de deken, trok ik het bed recht, schudde de kussens op en zette ze tegen het hoofdeinde.

Ik was blij dat ik een doel had in deze ellende. Een doel dat Anna heette. Dat maakte het mogelijk mijn eigen angst te onderdrukken. Ik hoopte dat de baby snel zou komen, dat alles goed zou gaan en ik weer in mijn auto mocht stappen om naar huis te gaan.

Op mijn horloge was het net na negenen. In de Beukenstraat zeiden ze nu tegen elkaar: nou, erg op tijd is ze niet!

Anna was, nog nahijgend, op het bed gekropen. Buiten schoven donkere sneeuwwolken voor de fletse zon. Zo'n sluis, zou daar wel eens iemand naar komen kijken? Zou hier een postbode langs komen? Met mijn voorhoofd tegen het koude glas keek ik zo ver mogelijk naar rechts. Het leek wel of de weg stopte bij die sluis. Een doodlopende weg. Hier had vast niemand iets te zoeken.

Even stokte mijn adem maar op hetzelfde moment zag ik al dat het mijn auto was die aan kwam rijden en tussen de heg en het huis tot stilstand kwam.

De man tilde een doos uit de achterbak en ik herkende het geel van een chloorfles. Ik snoof even triomfantelijk, draaide me al om, maar bedacht me dat ik het Anna toch niet duidelijk zou kunnen maken. Bij de auto was de man in de weer met een vuilniszak.

Wegenkaarten uit het vak in de deur, mijn mobiel, ijskrabbers uit het dashboardkastje, de plaid van de achterbank en alles wat er rondslingerde in de achterbak. Hij propte het in de zak en bracht alles binnen.

Het geluid van het op slot draaien van de voordeur kende ik ondertussen wel. Hij kwam weer in beeld op het moment dat hij instapte en startte. Hij keek omhoog door de voorruit en een paar seconden keken we elkaar recht in de ogen. Er kroop een rilling over mijn rug. Daarna schakelde hij en scheurde weg.

Wankelend liep ik naar het bed. Anna keek me vragend aan. Ik maakte een sturende beweging met mijn twee handen en daarna een wegwerpgebaar. Ze haalde haar schouders op. Maar wat ik zojuist uitgebeeld had, onderstreepte voor mij de conclusie die ik net getrokken had.

De verdere dag brachten we hangend en soms slapend door. Ik stelde me voor hoe Peter of zijn vrouw hadden gebeld naar bureau Thuiszorg. Geen idee, zouden ze daar zeggen, Jenieke is normaal heel punctueel. Nee, ze heeft zich niet ziek gemeld. Vreemd.

Wanneer zouden ze het meer dan vreemd gaan vinden? Waar moesten ze zoeken?

Ik dwong Anna nog tot wat beweging. We deden ademhalingsoefeningen en ik liet haar puffen. Even schoten wij daarbij in de lach en zag ik hoe knap ze eigenlijk was. Daarna keken we elkaar lang aan en liepen de tranen over onze wangen bij het zien van de wanhoop in de ogen van de ander.

Anna wees op mij en wapperde met haar handen in de richting van de deur. Ik schudde mijn hoofd en wees op haar buik. Natuurlijk zou ik proberen weg te komen, maar liefst met z'n tweeën. En pas als de baby er was, dat had ik inmiddels besloten. Na de geboorte moesten we tijd zien te rekken, Anna moest even bij kunnen komen. En dan wachten op het goede moment.

Anna ging staan. Ze keek naar me en sloeg haar ogen neer. Gespannen hield ik mijn adem in, want ik voelde dat ze me iets duidelijk ging maken.

"Amsterrdam," zei ze en maakte een ritmische beweging met haar onderlijf.

"O god."

Ik liep naar haar toe en sloeg mijn armen om haar heen.

Met mijn hand onder haar kin dwong ik haar mij aan te kijken.

“Geeft niet, geeft niks!”

Haar hoofd draaide weg, maar ik liet dat niet toe.

“Baby?” zei ik wijzend op haar buik en vervolgens naar de deur.

Ze schudde geschrokken haar hoofd. Niet van Pistolenpaultje blijkbaar. Ik wreef troostend over haar rug en leidde haar naar het bed, stopte haar in als een klein kind. Lange tijd keek ik naar haar schokkende lichaam, diep onder de dekens.

Een andere auto, dat hoorde ik direct. Ik wilde het niet zien.

Wat gestommel beneden en daarna op de trap. De grendel werd weggeschoven. Hij kwam niet binnen, maar ging weer naar beneden.

Besluiteloos zat ik nog een tijdje in het donker op het bed. Anna had zich in slaap gehuild.

Zacht stond ik op en trok mijn jas aan. Zo geruisloos mogelijk opende ik de deur.

Voorzichtig daalde ik een paar treden af, zorgde dat ik in het donker bleef, boog me voorover en keek tussen de ijzeren spijlen door.

Hij zat in de stoel naast de kachel. Voorovergebogen en met een stuk karton op zijn schoot. Hij at een broodje hamburger of zo iets, waar de saus uitdrupte. De tv kon ik niet zien, wel horen en hij zapte langs de zenders. Hij had de zender gevonden die hij zocht en ik hoorde de nieuwslezer van het journaal. Ingespannen luisterde ik. Maar ik was nog geen nieuws, verdomme.

Ik haalde diep adem en liep duidelijk hoorbaar de trap af en de kamer in. Het rook er naar patat, naar eten.

“Je hebt lef,” zei hij zonder zijn blik van het scherm los te maken.

“Je wilt dat ze hier bevalt. Dan zal ik toch het één en ander voor moeten bereiden. En waar is mijn auto?”

Hij lachte vals.

“Die wordt omgekat.”

De grond walste onder mijn voeten.

Hij pakte een plastic tas op die naast zijn stoel stond.

“Hier, eten.”

“Straks, eerst praten. Mag ik de keuken gebruiken om te wassen?”

Hij zette de tas weer neer en zapte verder.

Mijn hart bonkte zo hard dat ik bang was dat hij het zou horen, boven het geluid van de tv uit. Ik zag de deur waar ik gisteren door naar binnen was gekomen. De deur naar de keuken stond open. Een granieten aanrecht met een geiser erboven, warm water. Ramen die misschien niet vastgespijkerd waren.

“Ah een keuken,” zei ik en schuifelde in de richting van de keukendeur. “Is er ook gas? Kan ik lappen uitkoken?”

Op het dressoir naast me zag ik de spullen die uit mijn auto kwamen. Mijn mobieltje! Ik keek om en zag dat hij even zijn aandacht niet bij mij had, maar bij flitsen van een voetbalwedstrijd. Snel griste ik mijn telefoontje van de kast en liet het in mijn schortzak glijden, onder mijn jas.

“Nou, eerst toch maar eten, anders wordt het koud,” zei ik en bukte me om de tas te pakken.

Op dat moment klemde zijn grote hand zich pijnlijk om mijn pols.

Hij sprong op, greep zijn pistool van het dressoir en sleurde me naar de kamerdeur en vervolgens het halletje door. Ik gilte van de pijn. Even liet hij mij los om de voordeur van

het slot te kunnen draaien. Ik draaide weg en probeerde terug te vluchten naar de kamer. Maar zijn hand klauwde zich vast in mijn haar. Ik gaf zo veel mogelijk mee om de pijn op te vangen, maar struikelde over de drempel. Een stekende pijn schoot door mijn rechterknie. "Auwau! Toe nou, toe nou!"

"Klotewijf!"

Hij trok me omhoog en sleepte me aan mijn haren mee door het donker. Mijn jas waaide open en de gure wind blies dwars door mijn dunne schort. Het geluid van het water werd sterker.

Met mijn buik klapte ik tegen iets hards, een muurtje. De loop van het pistool priemde in mijn rechterzij. De greep in mijn haar verstevigde zich en hij boog mijn hoofd naar beneden, over de muur, zodat mijn ribben pijnlijk kneusden net boven mijn maagstreek. Ondanks de diepzwarte duisternis, zag ik diep onder mij het grauwe water kolken.

"Wat denk je, zou je daar zelf uit kunnen komen?! Hè, denk je dat?!"

Het koude staal van de loop tegen mijn slaap verlamde al mijn spieren.

"Zie je hoe hoog die muren zijn! Zie je, ze spuien. Weet je wel hoe ver je dan meegesleurd wordt?! En nou hier met die telefoon, kutwijf! Ik zou je er verdomme gelijk in moeten gooien!"

Ik hapte naar adem.

Hij graaide in mijn schortzak en met een grote boog wierp hij mijn mobieltje in het water. Weer plaatste hij het pistool tegen de zijkant van mijn hoofd.

"Poef!" zei hij en hij lachte vals.

Met stevige porren duwde hij me voor zich uit naar het huis. Sloot de deur achter me.

Ik pakte de plastic tas met patat en vluchtte strompelend naar boven.

Toen ik boven de deur snel achter me sloot en het licht aan knipte, zat Anna rechtop in bed.

Knipperend tegen het licht keek ze paniekerig naar mij en naar de deur. Hijgend leunde ik met mijn rug tegen de deurpost.

Zijn voetstappen beukten op de trap maar hij kwam niet binnen. Het geluid van de grendel was een opluchting.

Anna keek naar mijn witte broek waar zich ter hoogte van mijn knie een rode vlek aftekende en liet zich moeizaam uit bed glijden. Ze bukte zich en trok een koffer onder het bed vandaan. Ze rommelde er wat in rond en vond een zakdoek. Steunend zakte ze op haar knieën en stroopte mijn broekspijp op. Onverstaanbaar mompelend bond ze de zakdoek om mijn geschaafde, pijnlijk kloppende knie.

We aten de lauwe patat omdat we allebei wisten dat we eten moesten om onze krachten te bewaren. Dronken een pak melk leeg dat tegen de uiterste verkoopdatum aanzat. Ik moest er van kokhalzen, maar Anna dronk dapper haar driekwart pak leeg.

Plotseling barstte ik in tranen uit. Anna boog zich geschrokken naar mij toe. Nu was zij het die haar armen spreidde om te troosten.

Ik kon niet slapen. Ademhalen deed pijn en mijn knie was opgezet en stijf. Ik rolde mijn jas op en legde die onder mijn zere been in de knieholte. Anna sliep gelukkig wel. Haar rustige ademhaling stelde mij keer op keer gerust. Zolang de baby nog niet kwam, had hij me nog nodig.

De stank in de kamer was bijna niet meer te harden, nadat we gisteravond allebei onze behoefte hadden gedaan op de emmer. Mijn papieren zakdoekjes waren nu op.

Al vroeg hoorde ik zijn gestommel en de grendel die van de deur geschoven werd. Ik wachtte tot hij de trap weer af was, sloop uit bed en opende de deur. Er lagen verpakte broodjes, zoals je ze bij een tankstation kunt kopen en er stond een fles cola. Ik pakte de toiletemmer en zette die op de overloop, liet de deur open om te luchten. Besluiteloos stond ik nog even in het schemerdonker, haalde diep adem en hobbelde met mijn stijve knie de trap af.

Hij zat in de kamer aan de eettafel met zijn rug naar me toe en pakte een broodje uit.

“Mag ik in de keuken kijken wat er is?”

Hij antwoordde niet. Nam een hap.

“Mag ik gaan kijken?”

Zonder verder op antwoord te wachten liep ik naar de keuken. De doos met boodschappen, die ik gisteren al gezien had stond in een hoek. Ik zag bleekwater, waspoeder, een paarse fles Cillit Bang en goddank wc-papier. In het kastje onder het aanrecht stond een grote soeppan, groot genoeg om lappen in uit te koken. In een van de kastjes een paar theedoeken en een afwasborstel. Ik liet de pan vollopen met water uit de geiser en zette hem op het gasstel. De theedoeken gingen in de kookpan, met waspoeder en een flinke scheut chloor. In de keukenla lagen alleen messen met een rond uiteinde en een schaar. Ik keek over mijn schouder en zag hoe hij me in de gaten hield.

“Ik heb deze schaar nodig om mijn plaid in stukken te knippen. Dekentjes voor de baby. En Anna moet zich goed wassen, mag dat hier, in de keuken?”

“Hier met die schaar. Jij slim kreng!” Hij grijnsde vals.

Ik rilde.

De plaid lag over de stoelleuning en onder zijn ogen deelde ik die in vieren. Een vuilniszak knipte ik open tot een alternatief bedzeil en vervolgens leverde ik de schaar bij hem in.

“Waar kan ik straks de was ophangen? Buiten?”

“Ik zal daar een touw spannen,” zei hij en knikte naar de hal met de rode vloer.

“De emmer is vol, waar kan ik die legen? In de wc?”

Sissend kookte mijn waspan over. Ik liep zo snel mogelijk naar de keuken en draaide het gas laag.

“Dat moet een poosje doorkoken zo,” zei ik. “Ik kom zo terug.”

De fles chloor nam ik mee. Ik haalde de emmer op van de overloop. Onder de trap vond ik een deur. Daarachter leegde ik kokhalzend de emmer in een aangekoekte wc-pot en spoot daarna de halve fles chloor leeg in de plee en in de emmer. De dampen die vrijkwamen sloegen op mijn keel. Snel sloot ik de deur.

Anna wilde niet opstaan. Ze lag met betraande ogen naar het plafond te staren.

“Je moet eten meisje, kom op nou!”

Ik hield haar een broodje voor en wees op haar buik.

Haar ogen hadden nog niet eerder zo triest gestaan.

Om haar op te beuren pakte ik de grote doos.

“Kijk eens, dekentjes voor je wieg!” en ik liet haar de stukken plaid zien.

Maar ze werd er niet vrolijker van. Geen honger hebben kon ook een voorteken zijn en de paniek laaide op in mijn lijf.

Ik liep de trap weer af, bewust lawaai makend tegen de rammelende ijzeren spijlen.

Hij zat nog steeds aan de tafel.

“Hoe heet je, hoe kan ik je noemen?”

Hij draaide zich een kwartslag en keek me verbaasd aan.

“Kun je gerust zeggen, je dumpst me toch in die sluis.”

Hij grijnsde.

“Mario, zeg maar Mario.”

Ik betwijfelde of hij echt zo heette. Mario voor een man met blauwe ogen en een Gronings accent lag niet voor de hand. Maar goed, ik hoopte dat, door hem bij de naam te noemen, de conversatie wat persoonlijker zou worden. Ik op zijn gevoel zou kunnen werken op den duur. Psychologie van de koude grond, maar wat moest ik.

“Goed Mario, ik heb nodig: soepel draad om de navelstreng mee af te binden. Die schaar van net, die moet uitgekookt worden. Heb je afplakband, tape of iets dergelijks? Stel dat ze inscheurt, dan heb ik dat nodig om zwaluwstaartjes... nou ja laat maar, tape dus. En een reservefles butagas. Wie is de vader?”

Hij lachte hard.

“Vader? De halve wereld is er overheen geweest!”

“Jij ook? Is ze jouw... vrouw?”

Ik keek hem strak aan.

“Nee, ik niet nee. Zwanger raken was het stomste dat ze doen kon. Ze moet het land uit op dezelfde manier als dat ze erin gekomen is en zo dat ze niemand kan verlinken. Ze had al weg moeten zijn, maar dat kind kan ik eerst slijten.”

Ik voelde het bloed wegtrekken uit mijn gezicht.

“Hoe bedoel je!”

“Daar heb ik een klant voor. Anders was ze al lang weggeweest. En ik weet zeker dat ze warm onthaald wordt daar! Daar hoef ik mijn handen niet aan vuil te maken.”

“Hoe bedoel je!” riep ik nogmaals.

Hij haalde zijn hand in een snel gebaar onder zijn kin langs en lachte vals.

Ik schoot langs hem heen naar boven. Op de overloop bleef ik net zolang staan tot ik voelde dat ik mezelf weer onder controle had.

De uitgekookte theedoeken hingen in de hal. Bij het uitwringen had ik me moeten verbijten, zo'n pijn deden mijn gekneusde ribben. Ik gunde Mario geen leedvermaak. Het vel op mijn vingers was dun geworden van het boenen en wringen.

Mario had al mijn bewegingen gevolgd vanaf zijn stoel bij de tafel. Hij was alleen even opgestaan om een touw te spannen.

Ondanks dat de deur van onze kamer al die tijd openstond, liet Anna zich niet zien. Wel had ik haar, toen ik de was ophing, horen rommelen en wrikken aan iets, boven aan de trap of op de overloop. Maar iets zei me dat ik daar geen aandacht aan moest besteden. 's Middags haalde ik haar op. Ik liet haar het schoongeboende toilet zien waar ze dankbaar gebruik van maakte en bracht haar daarna naar de keuken. Schichtig liep ze langs Mario en kneep mijn hand bijna fijn.

“Heb je nog ergens schoon linnengoed, lakens en zo?” vroeg ik aan Mario.

Hij keek me leep aan maar stond op en opende een kastdeur, die me nog niet opgevallen was omdat er hetzelfde behang op zat als op de muur eromheen. De kast was volgestouwd met allerhande rotzooi maar ik zag inderdaad wat grauwe lakens, handdoeken en iets met blauwe bloemetjes dat een tafellaken bleek te zijn. Eén handdoek gaf ik aan Anna.

De chloor had zijn werk gedaan en onze toiletemmer rook redelijk fris. Volgelopen met water zette ik hem in de hoek van de keuken. Ik bleef in de deuropening staan om Mario het zicht op Anna's naakte lichaam te ontnemen, maar hij toonde geen enkele interesse en

ging weer zitten aan de tafel voor de half gesloten gordijnen. Boven had ik Anna al duidelijk gemaakt wat we gingen doen en ze bleek in de koffer onder het bed wat ondergoed en zelfs een paar babyhemdjes met een stukje zeep ertussen te bewaren. Anna's onderbroek en hemd gooide ik in een nieuw sopje en ook de kniekousen die ze bleek te dragen. Haar kleren moest ze maar weer aan, alleen al om warm te blijven. Ik had graag haar haar ook even gewassen, misschien kon Mario nog eens shampoo meebrengen. Terwijl Anna zich weer aankleedde, verschoonde ik het bed. De opengeknipte vuilniszak met daarop een handdoek aan haar kant onder het onderlaken. Ik was zo ongelofelijk blij dat ik van alles te doen had, dat ik niet na hoefde te denken. Tot aan de bevalling hadden we niet veel te vrezen. En hoe langer dat nog duurde, hoe meer tijd ik had om meer van Mario te weten te komen. Snel ging ik naar beneden om Anna weer op te halen. Ik liep achter, terwijl zij zich optrok aan de spijlen van de trap.

Ze kroop gelijk in bed en leek niet verbaasd over het krakende plastic.

Ik dwong mezelf nogmaals naar beneden te gaan. Zijn plotselinge woede-uitbarsting van de vorige avond maakte dat ik zorgde dat hij al mijn handelingen goed kon volgen. In de keuken waste ik Anna's ondergoed en zette een kleine pan met schoon water op het vuur. "Mag ik de schaar uitkoken? Die moet echt steriel zijn. En de spullen uit de achterbak van mijn auto, waar zijn die?"

Hij gooide de schaar zelf in het kokende water. Zo vlak naast me kon ik zijn scherpe geur ruiken. Ik huiverde. Het liefst gooide ik het dampende water recht in zijn gezicht, maar het pistool dat boven zijn broekriem uitstak hield me tegen. Ik wist hoe snel hij was. Hij greep een vuilniszak vanachter de keukendeur, liep de keuken uit en schudde de zak leeg op de eettafel.

"Oh gelukkig, navelklemmen. Handschoenen, lagen er geen operatiehandschoenen in de achterbak? En waar is de weegschaal?"

"Kon ik thuis wel gebruiken. Handschoenen, niet gezien."

"Thuis? Je woont hier niet?"

"Mijn opoe zat dood in die stoel daar. Ze bofte dat ik hier nog wel eens kwam."

Ik keek naar de stoel naast de kachel en kon het hele interieur ineens rijmen. Ik wilde niet weten hoe de stoel eruit zag onder het hoofdkussen met het bloemetjessloop dat er in lag. Mario stond me op te nemen op een manier die mijn bloed naar mijn hoofd deed stijgen.

"Je ziet er best lekker uit in dat witte pakkie. Waarom liet die Maarten je zitten? Had je bij hem ook je bekkie vooraan?"

"Hoe lang hou je mij al in de gaten?"

"Lang genoeg om te weten dat ze je niet zo snel zouden missen. Maar maak die teef boven maar eens duidelijk dat mijn geduld op begint te raken."

"De natuur laat zich niet dwingen."

Met knikkende knieën liep ik naar de keuken en draaide het gas uit. Voorzichtig viste ik de schaar met de steel van een pollepel uit het kokende water en rolde hem in een schone theedoek. En nu weg, weg van zijn doordringende geur en keurende ogen.

"Die bewaar ik wel," zei Mario en hij pakte het pakketje met de schaar uit mijn handen.

"En neem dat brood mee. De dames krijgen geen diner vandaag. Anders gaat de snackboer rare vragen stellen."

"Ik wil morgen wel koken."

Hij ging er niet op in. Ik vulde de emmer met water om mezelf ook op te kunnen frissen en voelde zijn ogen branden in mijn rug toen ik naar boven liep. Ik kleedde me pas uit op het moment dat ik zeker wist dat hij me niet achterna kwam.

De piepende ademhaling van Anna drong door in mijn droom. Ik was direct klaarwakker. Met mijn ogen wijd opengesperd ontdekte ik haar gestalte in het donker aan de andere kant naast het bed. Ze ademde met korte stootjes. Ik sprong uit het ledikant en vond op de tast het lichtknopje. Anna knikte haast onmerkbaar naar me.

Vliegensvlug kleepte ik me aan. Wreef tussendoor even bemoedigend over Anna's rug.

Zei: rustig maar, rustig maar, meer tegen mezelf dan tegen haar.

Er vormde zich een plasje op de grond tussen haar benen.

Ik hielp haar uit haar onderbroek, wreef haar droog met een handdoek en hielp haar weer in bed. Ik dweilde de vloer met haar handdoek en mijn waswater en draaide de butagaskachel wat hoger. Als we nu maar niet opgesloten zaten! Maar de deur gaf mee en ik bonkte met een klotsende emmer water de trap af.

Mario sliep onderuitgezakt in de stoel en schrok overeind.

"Het is zover," zei ik in het voorbijgaan.

"Werd tijd."

Ik leegde de emmer in de gootsteen en vulde hem weer met warm water.

"Goed je handen wassen en boven komen. Misschien moet je helpen."

"Bekijk het even!"

"Als ik roep moet je komen met de schaar!"

Boven onderzocht ik Anna. Ik had er zo vaak met mijn neus bovenop gestaan, dat ik de handelingen kon dromen. De baby was mooi ingedaald. Anna had brede vrouwelijke heupen en vast geen zware baby, gezien het karige dieet. De weeën waren heftig, maar Anna verbeet zich. Er kwam een rare rust over me. Ik kon gaan doen waar ik goed in was. Ik keek strak op mijn horloge na een wee. Vier minuten tot de volgende.

Er was al heel wat vruchtwater weg. Maar goed ook, want mijn voorraad handdoeken was beperkt.

Anna gebaarde dat ze toegedekt wilde worden toen ze Mario's voetstappen hoorde op de trap en ik gooide een laken over haar opgetrokken benen.

Voor het eerst zag ik onzekerheid in zijn ogen op het moment dat hij onze kamer binnenkwam.

"Toen mijn zoon werd geboren ging ik horizontaal."

Verbaasd keek ik hem aan.

"Je hebt kinderen? En dan doe je dit...?"

Zijn blik werd weer kil.

"Dat kind krijgt het beter dan bij die hoer!"

"Wat zijn het voor mensen die een kind bij de moeder weggopen! Kun je dat als vader begrijpen?"

"Kop houden ja!"

Ik had zijn zwakke plek gevonden. Ik kon alleen maar hopen dat ik de tijd kreeg om die troef uit te spelen.

Anna kreunde en riep iets heftigs in haar moedertaal. Ik gebaarde dat ze wat schuin moest gaan liggen, zodat ik geen last had van het hoge voeteneind van het bed.

Ik toucheerde, het hoofdje kwam mooi door en de ontsluiting was volledig. Het was raar om zonder handschoenen te werken. Ik keek even naar mijn gehavende handen vol diepe kloven. Wat wist ik van Anna? Bitter weinig, nagenoeg niets.

Anna slaakte een oerkreet. De persweeën dienden zich aan. Ze raakte in tranche. Lette niet meer op Mario, zodat ik het laken maar wegsloeg om beter zicht te hebben.

Met mijn handen kon ik het hoofdje omvatten.

“Persen, Anna, toe, persen!”

Even bleef het lijfje steken bij het schouderdje, maar met een kleine draaibeweging kwam de baby vrij.

De tranen liepen over mijn wangen toen ik het glibberige lijfje oppakte en op Anna’s borst legde.

Anna verstarde en draaide haar hoofd weg.

Terwijl ik met mijn vinger het mondje schoonmaakte, praatte ik op haar in.

“Anna, kijk eens hoe mooi! Een jongetje, een zoon! Anna, kijk nou asjeblieft!”

Ik pakte haar slappe armen en legde haar handen op het kleine mannetje dat klagelijk begon te huilen. Scheurde het plastic los van de verpakking van de navelklemmen en klemde de navelstreng af.

“Schaar!”

Mario gooide het pakketje bij me op het bed.

“Wanneer kan ie mee?”

“Dat meen je niet! Dit kind moet minstens een paar dagen bij de moeder blijven! De eerste moedermelk is van levensbelang!”

Ik moest kracht zetten om de taaie navelstreng door te knippen met de botte schaar. In mijn hoofd schoten gedachten door elkaar, terwijl ik de baby toedekte met een handdoek. Tijd had ik nodig. Tijd om Anna te motiveren om te vechten voor haar kind, waar ze overduidelijk al afstand van genomen had. Ze begreep meer van de situatie dan ik dacht. “Getverderre!”

Mario draaide zich walgend om.

Ik liet de glibberige nageboorte in een vuilniszak glijden.

“Die moet je maar ergens begraven straks.”

Ik onderzocht Anna nauwkeurig. Geen enkel scheurtje. Snel schoof ik de schaar onder de dekens.

“Ik ga haar nu wassen. Ik denk dat ze het prettig vindt als jij daar niet met je neus bovenop staat.”

Mario kwam naast me staan en hield zijn hand op.

Quasi nonchalant zocht ik naar de schaar.

Met een ruk trok hij de deken weg. Greep de schaar en tegelijkertijd trof zijn vlakke hand me zo hard op mijn linkerwang dat ik mijn evenwicht verloor en viel.

“Vuile trut!”

De deur sloeg dicht en ik hoorde de grendel schuiven.

Huilend krabbelde ik overeind en greep een handdoek. De sleetse badstof scheurde makkelijk. Ik doopte een reep in het water en begon Anna te wassen. Ze lag nog steeds met haar hoofd afgewend, maar streelde haar huilende kindje zachtjes met haar hand. Ik boog me over haar heen.

“Anna?”

Ze keek me aan met lege ogen. Ik wees op mezelf en vervolgens op haar en de baby.

“Anna? Ik Jenieke. Jij Anna. En hij?”

Het kind moest een naam hebben. Ze moest het een naam geven! Een naam zorgt dat je het erkent. Maakt dat je ervoor wilt vechten. Ze schudde haar hoofd en keek weer weg. Mijn ogen brandden en ik streelde het huilende mannetje troostend over zijn ruggetje.

Met een schok realiseerde ik me dat nu de baby er was, ook mijn veiligheid in het geding kwam. Mijn taak zat er op. Ik kon het misschien nog even rekken, suggereren dat ik onmisbaar was voor het welzijn van moeder en kind.

Zolang als ik hier was, was er nog geen sterveling langs gekomen. De vrouw die hier woonde was dood. Er kwam geen post meer. Voor de verre buitenwereld was dit een leegstaand huis. Mijn opvallende rode Polo was weg. De grijsgroene auto van Mario viel niet op achter de hoge heg. Als ik mijn ogen sloot zag ik het kolkende water in de sluis. Plotseling begon Anna te huilen, hartverscheurend te huilen en ze klemde haar zoontje in de vale badhanddoek tegen zich aan.

“Goed zo!” huilde ik met haar mee. “Goed zo, dat is je kind. Vecht voor hem Anna! Samen!” en ik wees beurtelings op haar en op mij.

Ze keek toe hoe ik hem de truitjes aantrok, twee over elkaar, en een theedoek omknoopte als luier. Samen legden we de baby aan. Anna’s borsten waren vuurrood en gespannen. Ze lachte verlegen naar me. Ik ging naast haar zitten en sloeg mijn arm om haar schouders.

“Alles komt goed,” zei ik en nog meer van die onzin.

Het blauw gebloemde tafellaken, dat ik in de kast beneden had gevonden, drapeerde ik over de zijkanten van de doos, mijn kussen werd het matras. Anna legde de baby er voorzichtig in en dekte hem toe met de stukken plaid.

Ik durfde niet meer te gaan slapen. Mario was niet weggegaan, de auto stond voor het huis. De wetenschap dat hij in het huis was, zorgde voor een opperste staat van paraatheid van elke zenuw in mijn lijf. Stel dat hij het in zijn bolle kop haalde en de baby op kwam eisen!

Wat me ook verontrustte was Anna’s veranderende houding. Ze keek weg van haar zoontje, als ik hem uit zijn doos haalde en bij haar legde.

“Anna, toe!”

Ik probeerde in haar ogen te kijken, maar ze sloot ze, met haar mond samengeperst tot een smalle streep.

Ik pakte het kind van haar over, kleepte hem helemaal uit. Ik wist uit ervaring hoe moeders sterk geëmotioneerd konden raken door een klein gaaf babylijfje

“Kijk Anna, kijk eens hoe mooi! Beautiful! Schön!”

Anna weigerde.

Ik pakte de baby weer in, drukte een kus op zijn bolletje en legde hem verslagen weg in zijn kartonnen wieg, aan Anna’s kant van het bed.

Rechtop zat ik naast haar, net als zij starend in het donker, met mijn rug tegen het houten hoofdeinde, gelaten wachtend op de dingen die onvermijdelijk komen gingen.

Ik moest toch even ingedommeld zijn.

Ik schrok van zijn zware voetstappen op de kale trap. Verstijfd zat ik kaarsrecht terwijl de paniek door mijn lijf joeg.

De grendel werd weggeschoven. De deur vloog open.

“Zo, lang genoeg gemoederd. Ik moet een pakketje af gaan leveren.”

Ik stoof overeind en sprong van het bed.

“Dat kun je niet maken lul! Je bent zelf vader. Je kunt haar de baby niet afnemen!”

Struikelend over mijn schoenen, die naast het bed stonden, probeerde ik zijn arm te grijpen, maar hij sloeg me van zich af. Op datzelfde moment zag ik de geopende deur, maar ik durfde niet te vluchten, kon het niet, ik bleef stokstijf staan kijken

Met een paar stappen was hij om het bed heen bij de kartonnen doos. Anna zat doodstil rechtop in bed, haar armen onder de deken die ze tot haar kin had opgetrokken en ze staarde met een strak gezicht naar iets in een hele verre verte. Mario bukte zich om de baby te pakken.

Op dat moment sprong Anna met een katachtige beweging overeind. In de volgende seconde zwaaide ze iets langs in het rond, een spijl uit de trapeuning zag ik in een flits, dat met een doffe klap neer kwam in de nek van Mario.

Hij stortte neer en bleef bewegingloos liggen. Anna sprong van het bed, schopte met haar voet tegen zijn schouder zodat hij op zijn rug rolde. Ze griste het pistool van onder zijn broekriem vandaan.

Mijn god! Paniekerig keek ik rond. Wat moest er mee? Mijn jas, Anna's vest...

"Kom, kom!" gilte ik naar Anna, "pak baby, pak baby!"

Maar Anna ging rustig wijdbeens staan, het pistool in haar beide handen. Boog zich voorover, plaatste de loop van het pistool op de plaats waar bij ieder normaal mens het hart zit.

"Anna nee, nee niet doen!" gilte ik met overslaande stem.

De knal was immens. Mario's lijf veerde op om vervolgens als een enorme biefstuk weer slap neer te vallen. De baby begon klagelijk te huilen.

Roerloos keek Anna even toe. Ze boog voorover en met het pistool nog steeds op Mario gericht, doorzocht ze, uiterlijk onaangedaan, systematisch zijn zakken. Ze vond wat ze zocht, een mobiele telefoon.

Ik stond daar maar, met haar vest en mijn jas in mijn handen, aan de grond genageld en probeerde vat te krijgen op de gang van zaken. Noodweer! Zo zou iedere rechter dat uitleggen, vast! Noodweer, Mario dreigde haar kind mee te nemen, dat verklaarde haar handelen. En ik zou getuigen. Natuurlijk zou ik getuigen!

Teder boog Anna zich over de kartonnen doos en pakte de baby er uit. Behoedzaam rolde ze hem in een dekentje. Ze fluisterde, met haar wang op zijn bolletje, onverstaanbare woordjes in een vreemde taal. Voorzichtig stapte ze over de benen van Mario heen.

Ze leek helemaal geen haast te hebben. Stel dat hij zo meteen brullend weer op zou springen! Verstandelijk wist ik dat dat niet zo was. Mario was morsdood. Ik wist hoe dood er uit zag. Maar ik was mijn angst nog niet kwijt.

Vlak voor me stond ze stil. Ze keek aandachtig naar het gezichtje van haar kindje, ik zag haar grote donkere ogen vollopen.

Daarna keek ze me aan en overhandigde mij haar kind.

"Moet ik hem dragen? Oké. Kom op, wegwezen!"

Ze schudde haar hoofd.

"No, you take care of baby. Give him good name!"

Verbijsterd staarde ik haar aan. Ze had al die tijd nog geen drie woorden tegen me gezegd en nu kwamen er twee hele zinnen. Ze zag er kalm en beheerst uit. Ze drukte een kus op het hoofdje dat boven de plaid uitstak en aaide mij vervolgens over mijn wang.

"You good girl, thank you!"

Ik voelde hoe ze me het mobieltje in de hand drukte.

Met een snelle beweging schoot ze langs me heen en voor ik me om kon draaien hoorde ik hoe de deur sloot en de grendel er op geschoven werd.

"Anna!! Anna wait!"

Een rochelend geluid steeg op uit het lichaam van Mario. Geschrokken keek ik om, maar hij lag daar nog net zo, in een plas bloed die steeds groter werd.

Anna's voetstappen klonken traag op de trap. Misschien bedacht ze zich nog.

"Anna?! Anna come back!"

Waarom liet ze mij hier achter?! Waarom bleef ze niet bij haar kind! We hadden toch met z'n drieën weg kunnen gaan!

Op het moment dat ik onder mij zo'n zelfde oorverdovende knal hoorde, wist ik waarom ze alleen was gegaan.

Ik beschreef zo goed mogelijk wat ik zag als ik uit het raam keek. Vertelde dat ik vermoedde ergens in Oost Groningen te zijn, vanwege dat water in het oosten. Gaf ze het kenteken door van de auto van Mario. Ja, ik had mezelf onder controle en er was hier een pasgeboren baby. En ja, ik liet de telefoon aanstaan. Ze gingen zoeken, het zou niet lang meer duren.

Zo ver mogelijk van het lijk verwijderd verschoonde ik de baby met de laatste theedoek en druppelde wat water in zijn mondje. Sussend liet ik hem zuigen op mijn vinger. Waarom had Anna nooit eerder gesproken? We hadden vast een beter plan kunnen bedenken dan dit! Was haar toekomst zo zwart dat zelfs dit kleine mannetje haar niet hier kon houden? Ik keek door een mist van tranen naar Mario. Mijn maag kneep samen bij de gedachte dat er ergens een kindje was dat zich af ging vragen waar zijn vader bleef. Maar aan de andere kant wist ik zeker dat die vader mij, met of zonder kogel door mijn hoofd, in de spuisluis zou hebben gedumpt.

Het duurde lang voor ik de sirenes hoorde. Tijd genoeg om een naam te bedenken.

Op het moment dat de baby even zijn oogjes opendeed zei ik plechtig: "Ik noem je Anan.

Dat zijn de letters van je moeders naam en als je groot genoeg bent, zal ik je alles vertellen wat ik weet."

© Cora Westerink.

Op dit verhaal rust copyright. Lees het gerust en geniet er van, maar voor publicatie elders dient mijn toestemming te worden gevraagd.